

Marius Jaroslav Alois Šimánek

Narodil se v Paříži na předměstí Rome Ville, kde bydlel s maminkou, tatínkem a psem jejich paní bytné. Pan Šimánek vzpomínal, že tento pes ho v podstatě „vychoval“. Ve Francii pan Jaroslav dohodil 1. třídu a do druhé již nastoupil v Batelově v Československu. S maminkou se do Československa vrátil vlakem v roce 1936, tatínek přijel později. Tatínek byl truhlář, prodal svou živnost v Paříži, ale dovezl si s sebou hoblovačku, kterou má pan Šimánek dodnes. Se smíchem rád vzpomíná na to, jak se jeho rodiče hádali česky, a když zapomněl francouzsky a uměl pouze česky, hádali se francouzsky. Na cestě do Československa ho maminka ve vlaku učila pár základních slov. První ho naučila větu: „Já má hlad.“ Ale protože Francouzi nemají **h**, pan Šimánek říkal: „Já mám lad.“ Proto ho maminka naučila druhou větu: „Babičko, vajíčko.“ To znamenalo, že má hlad. Ze začátku bydleli u rodičů maminky a pak se přestěhovali do Batelova. Jeho maminka pracovala jako služka u rodiny baronů, tatínek na zámku opravoval tapiserie. Pan Šimánek se znal se synem barona, obdivoval jeho hračky a často si spolu hráli. Později se celá rodina přestěhovala do chudé části Batelova.

Pan Šimánek vychodil školu a nastoupil do učení k otci. U něj zůstal rok a poté šel k druhému truhláři Herzovi, protože jeho otce poslali do depa do Jihlavy a měl nastoupit do Německa na nucené práce. U pana Herze se pan Jaroslav na konci války vyučil. Pracoval rok jako dělník v otcově dílně, ale nedostával žádný plat, protože ho otec živil. Musel si proto přivydělávat práci v kině jako uvaděč. Peníze mu stačily maximálně na „tancovačku“. Otec navrhl, že by měl jít studovat, a tak šel na průmyslovou školu v Chrudimi, aby mohl dělat mistra. Mistrovské zkoušky se mu posunuly o rok, protože mu zbývaly dva měsíce do plnoletosti. Život se mnohým lidem změnil nástupem komunistů k moci. Jednou k nim do dílny přišli komunisté s tím, že musí táta vstoupit do družstva a že jim všechno zařízení dílny seberou. Ale otec se nehodlal tak lehce vzdát. Vzal nejbližší klacek a hnal kádrováka rychlostí blesku pryč z dílny.

Pan Šimánek byl poslední ročník, který musel jít na nucené práce. Odtud se mu podařilo za pomoci tatínka utéci. V květnu 1945 přijeli z Jihlavy němečtí vojáci, potkali se s tatínkem pana Šimánka a jeden z nich ho odvedl na náměstí v Batelově. Hodil přes pouliční lampu provaz a chtěl ho oběsit. Zachránil ho baron tím, že prohlásil: „Když ho pověsíš, tak jsme všichni mrtví.“

V roce 1948 šel pan Šimánek na vojnu. Sloužil u dělostřelců. Měl špatný posudek, byl označen za nespolehlivého, a proto byl převelen k jednotce PTP. Tam mu přidělili postel, uniformu a ráno ve čtyři hodiny mu dali černou kávu s bromem. Vojáky zde rozřazovali do tří skupin - zloději, zločinci a nespolehliví. Pan Jaroslav pracoval jako nakladač. Štábní kapitán Žilka, který s ním byl u PTP, nedokázal pochopit, proč by na něj někdo napsal špatný posudek, a tak mu nabídl možnost vystudovat poddůstojnickou školu. Vojáci dostávali „opuštěnky“ na dva dny, aby mohli navštívit rodiny. V té době se pan Šimánek seznámil s Mirkem. Jednou ho Mirek pozval do hospody, kde poznal svou životní lásku Martu. Oženil se

s ní a měli jednoho syna. Po různých pracovních peripetiích se dostal pan Jaroslav na SOU v Třešti, kde učil truhláře. U svých žáků byl oblíbený, pracoval dobře a dlouho.

V roce 1989 odešel do důchodu. Ten si dodnes užívá. I když prožil v životě mnoho pěkného i nepěkného, velice vzpomíná na ženu Martu a svou maminku, které měl neskutečně rád.